

76 směn. ř.). Není také správně, že žalovaný co do 3000 Kč uznal žalobní směnku za platnou, vždyť jeho faktické a právní přednesy směřovaly k tomu, by prokázána byla neplatnost žalobní směnky jakožto celku a konečný návrh námitek vyzněl v ten rozumn, aby platební rozkaz byl zrušen co do celého obsahu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud souhlasí co do právního posouzení věci se soudem odvolacím, jehož názor kryje se s literaturou (sr. Grünhut, Wechselrecht, § 63). Dovolání přehlíží, že žalující straně jako nabyvatele směnky byl podle skutkových zjištění znám pravý stav věci. Byl to právě člen jejího představenstva, jenž přiměl příjemkyni směnky k padělání směnky, žalovaným spolupodepsané, a byl tomuto činu přítomen v jednací místnosti žalujícího společenstva. Toto nemůže se proto dovolávat pro sebe účinků, jež může i padělaná směnka mít pro bezelstného nabyvatele, jímž za prokázaných okolností není žalující strana, jejíž zákonný zástupce (§ 18 zákona o společenstvech) jednal vyličeným způsobem. Nehodí se proto na tento sporný případ rozhodnutí rakouského nejvyššího soudu ze dne 24. května 1898, čís. 6652, podle něhož byl směnečný nárok uplatněn bezelstným nabyvatelem směnky a směnečný dlužník navrhl zrušení platebního příkazu jen co do částky, převyšující částku, za niž se zavázal. Pro žalobkyni nedostává se směnečné náležitosti čl. 4 čís. 2 směn. řádu, pro ni mohla by býti rozhodná pouze částka, na niž směnka nyní zní, ježto jde o závazek skripturní. Žalobkyně ví však dobře, že směnka nezněla na 30.000 Kč v čase podpisu žalovaného, jehož závazek, znějící původně na 3.000 Kč, byl zrušen dodatnou změnou tohoto číselného označení na částku desítnásobnou. Skutečností, že žalovaný zamýšlel zavázati se k placení 3.000 Kč, nemůže žalobkyně uplatniti v tomto směnečném řízení, pro něž není platné směnky, byl proto platební příkaz směnečný právem zrušen i co do 3.000 Kč.

Čís. 3468.

Spolky, jež nejsou samostatnými dovolenými spolky ve smyslu zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák., nemohou státi na soudě.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R II 7/24.)

Žalobě proti oddílu československých skautů v F. o vyklizení místností procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud zrušil rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Aby žalovaný oddíl československých skautů v F. mohl býti s úspěchem žalován, musil by býti právnickou osobou dle §u 26 obč. zák. a

tou by byl jenom, kdyby byl s a m o s t a t n ý m d o v o l e n ý m s p o l k e m. Zda jím jest, dlužno posuzovati výhradně dle platných zákonů politických, v tomto případě podle spolkového zákona ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. zák. Podle §§ 4, 6, 7 a 11 tohoto zákona nutno zamýšlené utvoření spolku oznámiti spolu se stanovami zemské správě politické, po případě ministerstvu vnitra, a nesmí spolek zahájití činnost před čtyřmi týdny od tohoto oznámení nebo před dřívějším svolením oněch úřadů. Podle §u 1 spol. zák. jsou jenom takto utvořené spolky dovoleny, podle §u 19 spol. zák. jest porušení oněch předpisů trestné. Jelikož zprávami ministerstva vnitra a zemské politické správy jest prokázáno, že zamýšlené ustanovení se spolku »Oddíl skautů československých v F.« nebylo ohlášeno, byl by tento oddíl jako samostatný spolek spolkem nedovoleným, není tedy právníkou osobou, nemůže býti podmínkem práv a závazků a nemá způsobilosti ke sporům. Při tom jest zcela nerozhodno, ohlásil-li někdo policejnímu komisařství města F. jeho vstup do veřejného života, vyvíjí-li oddíl samostatnou činnost a vede zvláštní pokladnu, pročez není třeba ani uvažovati, kdo jest vlastníkem majetku, jež oddíl spravuje. Že by užívání místností, na jichž vyklizení jest žalováno, bylo bývalo povoleno přímo žalovanému oddílu, bylo výslovně popřeno, žalovaná strana tvrdí, že povolení bylo uděleno ústředí, totiž Svazu československých skautů. I kdyby však tomu tak nebylo, bylo by zahájené soudní řízení pro nedostatek procesní způsobilosti žalovaného oddílu přece jen zmatečné dle §§ 6 a 7 c. ř. s., pročez bylo potvrzení rozhodnutí odvolacího soudu, jímž tato zmatečnost byla vyslovena.

Čís. 3469.

O jednotlivých nárocích opatrovance, jež opatrovník dodatečně navrhl do účtu pojmouti, jest jednati dodatečně. Byl-li opatrovníkem manžel opatrovankyně, jenž spravoval zároveň její jmění, jest o vzájemných nárocích za podmínek §u 2 čís. 7 nesp. říz. rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R II 20/24.)

Usnesení okresního soudu, kterým byl vyřízen účet, složený bývalým podpůrcem a manželem svéprávnosti částečně zbavené Anny L.-ové za rok 1921, byl novému podpůrci Janu P-ovi doručen dne 11. října 1922, a nebyl proti němu ve 14denní zákonné lhůtě podán ani rozklad ani rekurs. Stížnosti Jana P-a, podané teprve dne 7. listopadu 1922 rekursní soud vyhověl, zrušil napadené usnesení a poukázal opatrovnícký soud, by dále jednal a znovu rozhodl o složeném účtu. Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu manžela opatrovankyně změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že odmítl stížnost Jana P-a do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Usnesení prvního soudu vešlo v moc práva (§ 18 nesp. pat.), a poněvadž je nelze změnit bez újmy práv nabytých z něho manželem Jo-